

czwartek, 04.04.2024

Wspomnienie Świętego Izydora z Sewilli, biskupa i doktora Kościoła

Izydor urodził się około 560 r. w Nowej Kartaginie, w prowincji Murcji. Pochodził z rodziny, która dała Kościołowi dzieci wyniesione do chwały ołtarzy - św. Leonarda i św. Fulgencjusza, braci św. Izydora, oraz św. Florentynę - ich siostrę. Legenda głosi, że przy jego narodzinach rój pszczół osiadł mu na ustach i zostawił na nich słodki miód. Miała to być zapowiedź daru niezwyklej wymowy, jaką szczylił się Izydor. Po rychłej śmierci rodziców wychowaniem młodszego rodzeństwa zajął się najstarszy brat, św. Leonard, który był wówczas arcybiskupem w Sewilli. Przy boku brata Izydor miał okazję przypatrzeć się z bliska burzliwym wydarzeniom, jakie przeżywała wtedy Hiszpania. Po jego śmierci Izydor objął biskupstwo i podjął wysiłek odnowy Kościoła. Zwołał i kierował synodami w Sewilli (619) i w Toledo (633), które m.in. ułożyły symbol wiary odmawiany w Hiszpanii, oraz ujednolicił liturgię. Fundator kościołów, klasztorów, szkół i bibliotek. Zabiegał o podniesienie poziomu intelektualnego i duchowego kleru. Zapamiętano go jako człowieka wyjątkowego miłosierdzia. Był znakomitym pisarzem. Pozostawił po sobie bogatą spuściznę literacką. Św. Braulion, jego uczeń i sekretarz, wymienia ponad 20 zostawionych przez Izydora dzieł. Zwalczał w nich arianizm, zostawił wykład prawd wiary i moralności, pisał o dziejach Gotów i Wandali, którzy opanowali jego kraj. Święty zadziwia rozległością tematyki i podejmowanych problemów. Jego największym dziełem jest dwudziestotomowy Codex etimologiarum - pierwsza próba naukowej encyklopedii, syntezy wiedzy, jaką posiadano za jego czasów. Wyjątkowa była jego śmierć. Kazał zanieść się do katedry i w obecności biskupów pomocniczych, kapłanów i ludu zdjął swoje szaty biskupie, a wdział pokutny wór, głowę posypał popiołem i zalany łzami odbył spowiedź publiczną. Błagał, by mu odpuszczono jego przewiny i zaniedbania, i by się za niego modlono. Potem przyjął Komunię świętą pod dwoma postaciami i pożegnał się ze wszystkimi pocałunkiem pokoju. Zaniesiony do swojej ubogiej izby po 4 dniach oddał Bogu ducha 4 kwietnia 636 roku, gdy miał 82 lata. Pochowano go obok św. Leonarda i św. Florentyny. W roku 1063 jego śmiertelne szczątki przeniesiono do Lyonu, gdzie spoczywają dotąd. Formalna kanonizacja Izydora odbyła się dopiero w 1598 roku. Papież Innocenty XIII ogłosił św. Izydora doktorem Kościoła (1722). Jest patronem Hiszpanii i Sewilli. W ikonografii św. Izydor przedstawiany jest w stroju biskupim. Ma palusz. Czasami ukazywany jako jeździec na koniu. Jego atrybutem jest miecz. Źródło: <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/04-04.php3> <https://imiona.net.pl/izydor-z-sewilli/>